

Myten om det asylvennlige sosialdemokratiet

Av en kommentator for Tjen Folket Media.

I 1975, med en regjering fra Arbeiderpartiet, vedtok Stortinget innvandringsstopp i Norge. Siden den gangen har det nesten ikke vært innvandring til Norge med unntak av flyktninger, arbeidsinnvandrere fra EØS/EU og andre vestlige land, samt familiegjenforening. Frp har markedsført seg som det mest innvandringsfiendtlige partiet, men Høyre og Arbeiderpartiet har alltid ligget Frp nært i praktisk politikk. Det er en myte at sosialdemokrater driver med "snillisme" og har stått for mer en liberal innvandringspolitikk enn høyrepartiene.

Danmark ligger an til en ny sosialdemokratisk regjering nå, og mediene framstiller det som om årsaken er at sosialdemokratene har blitt strengere i innvandringspolitikken:

https://www.nrk.no/urix/vil-stoppe-asylinnvandring-_favoritt-til-a-bli-danmarks-yngste-statsminister-etter-dagens-val-1.14576665

Tallene viser derimot at sosialdemokratene ikke har gått så mye fram, og valgvingerne er derimot partiene Radikale Venstre og Sosialistisk Folkeparti, som regnes som en del av "rød blokk" med sosialdemokratene. Radikale Venstre, det partiet som har gått mest fram i valget, har profilert seg som de mest liberale og humanistiske i asyl- og innvandringspolitikken. De er norske Venstres søsterparti.

I Norge har både justisministre og kommunalministre har hatt ansvar for flyktninger. Ansvarlige ministre både fra Høyre og Arbeiderpartiet, for eksempel Grete Faremo (Ap) og ("Jern-")Erna Solberg (Høyre), har med vilje blitt kjent som "strenge" i asylpolitikken.

En annen myte er rasistenes påstand om at innvandrere og flyktninger koster penger. Alle innbyggere i et land "koster penger" om man bare ser på utgiftene. Om man bare ser på skole og sykehus, er hver eneste innbygger en utgift. Slik sett hadde man spart mye penger på å tømme et land for folk... Men de "glemmer" at det er mennesker som skaper verdier og betaler skatt. Og det store flertallet av folk som kommer til Norge, enten som arbeidsinnvandrere fra Polen eller flyktninger fra Irak og Somalia, bidrar til verdiskaping.

Ikke bare bidrar disse, men folk med opphav fra andre land er overrepresentert i de dårligst betalte jobbene. De er overrepresentert i tunge fysiske jobber, innenfor servicebransjen, på sykehjem, på byggeplasser og som renholdsarbeidere. Det er folk i disse bransjene, vanlige arbeidsfolk, som bidrar absolutt mest til overskudd i norske bedrifter og til skatte- og avgiftsinntektene til staten.

Marx påviste at kilden til profitten er merarbeidet. Kilden til kapitalistenes kapital er utbytting av arbeidsfolk. Kilden til rikdom er fattigdom.

Når rasister peker på at enkelte grupper er overrepresentert som arbeidsløse eller kriminelle, så peker de på små mindretall av enkelte grupper flyktninger og innvandrere. De "glemmer" at de fleste voksne innvandrere bruker langt kortere tid på å bli en del av det norske arbeidslivet enn et barn som fødes i Norge og går i barnehage og skole i minst 18 år før de kommer ut i vanlig arbeid.

Det er kapitalistenes ville bløff om at mennesker er en utgift som har vunnet fram i denne debatten. Forestillingen om at kapitalistene gjør folk en tjeneste når de ansetter dem lever i beste velgående. Men det er å snu verden på hodet. Bare menneskelig arbeid skaper merverdi, og dermed er det bare mennesker som er kilde til kapitalistenes overskudd. Og selv om norske kapitalister tjener enormt på fattige mennesker i andre land, så er også arbeidsfolk i Norge hovedsakelig en

kilde til inntekt ikke utgift for staten og kapitalen.

I den grad dette er i ferd med snu, eller flere folk havner utenfor og i arbeidsløshet, så er det et uttrykk for krise i kapitalismen. Det er uttrykk for den allmenne krisa i verdens økonomiske og sosiale system. Det er uttrykk for behovet for mindre velferd og mer økonomisk liberalisme og privatisering. Det er også, ikke minst, uttrykk for at makthaverne må splitte folk for å holde oss nede. Når det skal kuttes i velferden er det bedre for kapitalistene at noen skylder på utlendinger, enn at skylden plasseres der den høres hjemme; hos det kapitalistiske systemet og den kapitalistiske overklassen.

Slik sett er alle sjåvinister nyttige idioter for kapitalistene. Akkurat som liberalistene, som ønsker fri flyt av arbeidskraft over grensene. De to tilsynelatende motstridende standpunktene utfyller hverandre. Det beste for borgerskapet og deres stat, er om billig arbeidskraft flyter fritt, samtidig som man er strengest mulig mot asylsøkere. De vil ha færrest mulig flyktninger som flykter på humanitært grunnlag og vil bli for alltid i landet der de kommer, men de tjener stort på arbeidsinnvandrere som kommer for noen få år der de jobber tolv timer dagen for lusedønn. Dette er underliggende tendenser, som forklarer hvordan vestlige politikere kan snakke om strengere politikk og grenseforsvar, samtidig som man ser at flere bransjer har et svært sterkt innslag av arbeidsinnvandrere.

Motsigelsen mellom streng asylpolitikk og liberal innvandringspolitikk står midt i de borgerlige partiene, også i sosialdemokratiet. Et eksempel på spenningen det skaper ser vi med Oslo-politiker Jan Bøhler, som er en av de norske sosialdemokratene som er mest opptatt både av "lov og orden" og av innvandring, og som i klassisk sjåvinistisk stil kobler de to spørsmålene sammen:

"Sosialdemokratenes høyresving i innvandringspolitikken kan bidra til at Mette Frederiksen blir Danmarks neste statsminister. Jan Bøhler mener Ap må ta lærdom."

Mener Ap har noe å lære
<https://www.dagbladet.no/nyheter/mener-ap-har-noe-a-laere/71145107>

Det må presiseres at media her har skapt en påstand som ikke er så åpenbar når man ser på det danske valget. Som sagt har ikke sosialdemokratene gått så massivt fram. De store valgvinnerne i Danmark er partier som har profilert seg særlig på klimaspørsmålet, og i mange spørreundersøkelser har klima blitt nevnt som den store saken.

Videre er det politisk bløff når det framstilles som om sosialdemokratene har drevet med noen form for "snillisme" i innvandringsspørsmål. Det har vært bred konsensus i Stortinget om asyl- og innvandringspolitikken til Norge. Arbeidsinnvandringen er hovedsakelig regulert av EØS-avtalen og Schengen-samarbeidet med EU-landene. Hvor mange flyktninger som har kommet til Norge og fått opphold har i liten grad vært påvirket av hvilke partier som har sittet i regjering.

Det må også understrekes at halvparten av de med "innvandrerbakgrunn" i Norge har europeisk bakgrunn, særlig svensker og polakker, og er kommet som arbeidsinnvandrere hovedsakelig.

<https://www.ssb.no/innvandring-og-innvandrere/faktaside/innvandring>

Det største året for asylsøkere i Norge var under den såkalte "flyktningekrisen" i Europa, som var en direkte konsekvens av den brutale krigen i Syria som millioner av mennesker på flukt. Det skjedde da Frp og Høyre satt i regjering og slik sett endte en regjering med Frp opp med å slippe inn mange flere flyktninger dette året, enn den rødgrønne regjeringen der SV deltok gjorde noengang i løpet av sin regjeringstid!

<https://www.flyktninghjelpen.no/perspektiv/2018/5-pastander-om-flyktninger-til-norge/>

<https://www.ssb.no/befolkning/artikler-og-publikasjoner/stor-n-edgang-i-antall-flyktninger>

Når Arbeiderpartiet igjen danner regjering, blir det med støtte fra SV og Rødt. Utviklingen i Danmark, samt diskusjonene Ap i Norge, viser at dette ikke vil bli en regjering som renner over av hjertevarme for flyktninger og asylsøkere. Dessuten ser vi tendenser også i SV og Rødt, til en "strengere" holdning. I Rødt fokuseres det mye på problemer med arbeidsinnvandring. I SV har det også vært utspill om "opstramning" og "strengere krav":

https://www.dagen.no/Nyheter/SU_vil_stille_strengere_krav_til_innvandrere-61708

<https://www.abcnyheter.no/nyheter/2012/10/19/161032/lysbakken-advarer-mot-ekstreme-islamister>

SV og Rødt beveger seg innenfor hovedstrømmingen i norsk offentlighet og politikk. De vil stramme opp litt her og myke opp litt der. Men i hovedlinjene slutter de seg til status quo og bevaring av systemet. Under neste rødgrønne regjering vil disse partiene oppleve den vanskelige spagaten med å kritisere fra "venstre" samtidig som de står ansvarlig for regjeringens politikk. For Rødt blir det første gang. Rødt-ledelsen har tanker om hvordan dette skal håndteres, men de kan ikke unngå problemet helt. De vil stille seg lagelig til for hugg, og de vil avsløre at reformisme betyr integrering i systemet og ikke

noe brudd med det.

For konsekvente antiimperialister og antirasister, vil denne spagaten bli uhyre smertefull. Da SV deltok i bombekrigen mot Libya førte det til at noen antikrigsaktivister gikk til Rødt. Vi får se om disse har blitt mer eller mindre tålmodige når Rødt blir støtteparti for en regjering som på nytt sender soldater og krigsmaskiner til andre land og samtidig aviser asylsøknadene fra de som forsøker å komme seg vekk fra krigens helvete.

